

Mai

„még egy szajhát is elvennék, ha szeret.”

Mácha

holnap találkozás sűrű ege
a repkény mögül matatás vészfékje
a karlendítések fél zárójelében
fogsor-koccanás nyugvópontja
meredek úton sietek csúszik a lábam a hótól
tábortűz a ház szélén a hideg levegő-pára
összemosódik a benti dolgok zajával a délutáni film
olyan hatást tesz rám négyszer elsírom magam
kusturica cigányai cigány-tragédiái Zitával beszéltem
telefonon és már ezt unom ezt a magammal-foglalkozást
miért viszem ennyire túlzásba ma egész nap nem történt
semmi csak két rossz álom éjszaka tegnap tegnapelőtt az agy
fülledt gömbkarikái mint a cigarettafüst ajándékosztás tegnap
Kecstől egy sapka egy kék törülköző örültem neki Ő a Szorokin
könyvnek a szerzőt nem ismerem de miatta el fogom olvasni
a tegnap jó volt a mai nap nyugtalan unalma kilendít a saját
időmből Zitával holnap a Móricz Zsigmond körtéren a budaörsi
busz megállójában nem tudom hogyan-történet alakulása
nem tudom a kimenetelét a találkozás egyenes arányban függ
az állapotomtól engem a hozzáállás nem téveszt meg de ezt
a verset azonnal befejezem mondjuk annyit érzek tőle az írása
miatt csak annyit hogy írtam rendben van megírtam de minek?

Címadás-galopp

„a szó totem.”

Frejdenberg

Tudom, egy nő milyen kockázatokat járát maga után,
milyen bennfentes fájdalmak sokszorozzák a követését,
azért nem azt értem ezzel: nem vagyok hajlandó, mert
legfőképpen az vagyok testi-lelki minőségben—
a hótól eltorlaszolt utak, hajnali korán és kényszerkerlések,
kávészín hajkefék társaságában jogot formál hozzám
az alig-biztonság-lehetőség a szerelem kockázatára,
kockáztatott egyedüllétem romantikája behatárol,
a fürdővíz közben kihűl, persze csak attól függ,
mennyi időbe telik megírni ezt a verset,
karácsonyt megelőző gyorsfürdés, terápia a testtel,
annak érdekében, de (nem, nem, nincs semmi érdekében
cselekvés, pótszer,) a kilábalt betegségek a gyerekkorból
fülledten térnek vissza, mint az asztma amiből azóta tart
a kilábalás-pótcselekvése, nem, nem gyógyult tüdővel
veszem a hideg téli levegőt a Jézus születése előtt,
a lánytól bepállom, az apja labdájára gondolok,
egy széles, elhagyatott focipálya alkonyatfelé
a belengetett éggel, Bob Dylan zenéjére az egészet,
napok óta ezek a hosszú versek, tényleg, a kávét
hogyan is? talán hosszán, mint a szervek
a folyadékok kiválasztását a testből, nem ismerem
eléggé a lányt, de valahogy nem szűnő várakozás-hangsúlyt
kap a vele kapcsolatos érzés és végkifejlet-fejlemény,
körcikkeim a focipálya haragzöld gyepén, miért is haragzöld?
erre nem fogok választ keresni, az írása azonban ennek
a szövegnek minden eshetőség ellenére a Várhegy utcai
focipályát láttatja velem, miért pont azt? mennyire rég jártam
arra? vagy a lány apja? nem, nem tudom a válaszokat
a képre vonatkoztatni, inkább elvonatkoztatások parcellái
vezethetnének a helyes megoldáshoz, nem tudom
mikor járt Zita arra, vagy Zita apja, én utoljára a Széchényi könyvtár
valamelyik emeletén, vagy a nem messze található étteremben,
egy bablevesért, mindegy, nem erre ment ki a játék, akkor meg
mire, mi a fenére erőltetem magam? a játékhoz szükséges
intelligencia most kiszorult belőlem, egy szuflára
kifújtam tüdőből, lélekből, magamból.

Prága

„mi a gerincoszlop, mi a költészet.”

Jakobson

A bajjal kapcsolatosan, a bajjal kapcsolatosan csak annyit,
amennyit Max Broda doktor utcáin sétálva éreztem,
a középkor jellegű, bástyatornyos Prága turista negyedében,
az éttermek sárga knédliét lobkowiczél, pilsner urquellel,
napnyugta után a Moldva jéghideg szelével,
kereszt-sinek a mellékutcák hálójában, Prága, Prága,
mondogatom magamban, az araboknál abszintot egy üveggel,
magyarázom L-nek, jól figyeljen, mert becsapják, és valóban
ne vigyük túlzásba a bizalmunkat, a szobánk kényelmes,
húsz euró egy nap, alig lenne sok itthon, a Slavia kávéház
ablakából rálátás a folyóra, szállodaszobából is hasonlóra
vágynak az ember, na most belebonyolódom a leírás-gyakorlatba,
soronként veszem a várost, az ó-város harangjainak uvuláit,
a térkép-gyűrögetés a szokás hatalma, egyszerű ujjgyakorlat,
a zsidó negyed göleme előtt fényképezés, a zsinagóga drága,
nem megyünk a több évtizedes sírkövek közé, biztosítom
a fájdalom-galopp ellen az utazással a helyzetet, Holan
utcája az utolsó napra marad, szűrt napfény a lengésben,
utolsó átsétálás a Károly hídon, végső kereszt-pillantás
a tájra, víztől iszamos kövekre, grog úszik a gyomromban,
dobre den, dobre den, mondom, mintha Maxe Broda doktor
állna mellettem, a buszpályaudvar az utolsó állomás,
a csomagokat angolul veszik el, néhány sör, édesség,
üveg, hét decis abszint a táskában, a füzeteim mellett,
könyvek magyarul, a játékszabályok alapján elhelyezkedem
az ülésen, hét órás út haza, Pozsonynál tíz perc várakozás,
szendvics a büféből, az eladó nő tud magyarul, de forintot
nem fogad el, korona, euro, éjfél-közelben otthoni szín
a városban honvágy-mechanizmus, hogy vissza oda,
tehát az ó város térre, hol a doktor üdvözl, Maxe Broda.